

Špela Borko

UVODNIK

Lansko leto je, kot smo se že razvadili, prineslo metre, dosežke in presežke. Ne bom ponavljala predsedniških novičk, a kdo bi si mislil, da bomo »usput« skočili na jurja, kar tako, v petih akcijah? Preboj magične meje sem zaradi operacije zamudila in priznam, malce sem se pomilovala. Le malo kasneje sem vseeno uspela utrgati češnjo, obisk finalnega dna. Matevž, Matic in jaz, hitro in drzno do dna in nazaj v enem dnevu. Misel na takšno traparijo me je kar malce plašila, saj je vendar od zadnje minilo pet let (P4 z Maticem in Rakijem). Takrat sem ravno začela delati kot mlada raziskovalka, danes pa odštevam ure do zagovora doktorata. Pet let sedenja za računalnikom mi je sicer pustilo sive lase, a kilometer štrika na mojo veliko veselje še vedno prežvečim brez težav. Vseeno je bil povratek iz jame precej zanimiv. Matevža je po HEESK-u kar odneslo. S polno prasico vrvi je žimaril, kot da gre za večno slavo. Sopihala sem za njim, klela prasico in pljuča, pot mi je v potokih tekel spredaj in zadaj (saj veste, kje se steka ...). Mulo me je čakal vrh šahtov in moj ego se je togotno zaletaval z glavo ob zid. 550 metrov višje smo odvrgli za 200 metrov vrvi in pritrdišč. Svoj del smo opravili, od tu do ven se bo že našel heroj. Olajšana bremena sem s svežimi močmi zgrabila žimar. Kakor hitro sem jaz dobivala moč in zagon, tako je Matevža začelo pobirati. V razmaku petdesetih višinskih metrov je postal prežvečen čigumi, ki ne ve več, kako se učinkovito prepeti, kaj šele hitro žimariti. Ura se je bližala polnoči in z Dibo sva spoznala, da je čas za ekstremen ukrep. Kofe.

Prav zares, mladca sva po domače povedano dopingirala. Ker se še ni navlekel na črno zlato, je bil učinek, podprt s čokolado, takojšen. Malce mu je bilo sicer slabo, a se je iz polža prelevil v mravljo faraonko. Ko smo okoli štirih zjutraj prišli na JZS bivak, smo bili vsi veseli – on, ker je bil na jurja, jaz, ker sem prišla Dinezavra za rep, Diba pa verjetno zato, ker naju ni rabil nositi iz jame.

A letošnje leto je tudi vzelo, ne le dalo. Po Žanovem pogrebu mi je Manč duhovito dejal, da upa, da bom tudi na njegovem tako jokala. Razmislila sem o stiku s smrtjo. V večji meri sem se ji ognila, še tistim pogrebom, na katere bi verjetno morala iti. Žanov pogreb je bil pravzaprav prvi, ki sem mu prisostvovala, odkar sem odrasla. Smrt sama po sebi me ne plaši, plašijo me čustva živečih. Večino časa jih precej dobro pospravimo, zakamufliramo in prikrijemo. Na pogrebu pa je žalost otipati v zraku. A ne naglas, to ne sodi v scenografijo našega okolja. Gledam pokojnikove svojce, prijatelje, tovariše, kako gradijo zidove, ki bodo ujeli žalost, dokler ne uplahne. Pa vseeno. Včasih je fino jokati. Svet je lepši in barve čistejše skozi sveže oprane oči. Tudi med sestavljanjem poglavja In Memoriam je pritekla kakšna solza. Morebiti bi v kakšnem drugem glasilu uvrstili to poglavje drugam, a menim, da mora biti na začetku. Saj vendar društvo in z njim mi vsi rastemo iz preteklih izkušenj, doživljanjev in ljudi. Članov. Naj bo prispevek hkrati spomin na preminule in posvetilo vsem živečim. Prevečkrat se vrednosti

življenja zavemo šele, ko je prepozno.

Letošnji Glas podzemlja se je sestavljal malce drugače kot običajno. Predvsem sem tokrat dobila res zagnano uredniško ekipo, ki je prevzela mnogo nadležnih opravil. Ester, Darja in Jure, hvala vam! Hkrati sem bila februarja nadvse nezadovoljna s Članstvom, saj so vsi po spisku, IO-jevci pa še najbolj, zamujali z oddajo člankov. Ne bom štela človek-ur, a zavedajte se, da GePe ne nastane čez noč. Če ga želite brati, ga morate tudi pisati! Hkrati veliko člankov ni imelo spreminjenih fotografij in načrtov, kar je uredništvu prineslo kopico dodatnega dela. Zato vas res iskreno prosim – bodimo društvo, delimo si tako sadove našega dela kot delo samo.

Naj se za konec zahvalim vsem, ki ste poskrbeli, da je tudi ta številka pisana in zajetna. Hvala 151. helikopterski eskadrilji Slovenske vojske (HEESK) za transport. V zameno smo vam podarili brezno! Hvala JZS, ki nam je tudi letos dovolila uporabo zunanega bivaka na Kaninskih podih. Če se preselim na drugo stran hriba, v Bohinj: hvala Agrarni skupnosti Savica, Bojanu iz Pac Športa, Andreju iz Alpe-Bohinj, našemu dragemu Mirku in vsem ostalim, ki nas zalagate z informacijami o jamah ali nas odprtih rok sprejmete medse.

Dobrodošli v Glasu podzemlja 2022. |

Levo: Urednica v naravnem habitatu. Desno: Urednična najljubša ekipa na skoraj najljubšem hribu. Foto: Matic Di Batista